

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 11 Ἰουλίου 1920

ΑΡΙΘ. 692

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ : Ἐνα ὄνειρο.
Α. WEGNER : Εἰκόνες ἀπὸ τὸν πόλεμο
Κ. ΠΑΡΩΤΑΚΗΣ : Δὸν Κιχότης.
Π. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ : Ὁ μετανάστης.
Μ. ΜΑΛΙΑΚΑΣΗΣ : Γιά κάποιον...
ΜΙΧ. ΘΕΡΒΑΝΤΗΣ - Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ : Ὁ Δὸν Κι-
χότης (συνέχεια).
Ο "ΝΟΥΜΑΣ" : Φαινόμενα καὶ πράγματα.

ΛΙΛΗ ΙΛΚΩΒΙΔΗ : Στὸ πλάι τοῦ ἄντρα.
ΣΠ. ΜΟΥΛΙΟΣ : Ἡ δυστυχία ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμον!..
ΦΟΥΛΛΑ ΦΥΛΛΗ : Γιά τὴν «Ἀνάσταση τοῦ Δασκάλου».
Γ. ΒΛΑΤΗΣ : Χάρισμα σκλάβας καρδιάς.
Ν. ΧΡΗΣΤΙΑΝΗΣ : Τραγοῦδιον.
Μ. ΦΙΛΗΝΤΗΣ : Γλωσσολογικά—Ἦσκιος
ΑΠΟ ΒΛΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΛΟΜΑΔΑ : Ἡ Κοινὴ γνώμη.—Χωρὶς γραμματόσημο.

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

1

Στοῦ κήπου τὶς ψαθένιες πολυθρόνες
Καθόμαστε μονάχοι· στὴ ματιά μου
Ξανάλαμπαν τὰ πάσθενα ὄνειρά μου
Σὰ δυὸ σταγόνες.

Καὶ μοῦλεγες : ἡ νιότη ἂν στὴν καρδιά μας
Ἀνθίζει, ἄς πάει ὁ Χρόνος νὰ γυρίσει —
Τὸ πρόσωπο μονάχα μᾶς σφραγίζει
Καὶ τὰ μαλλιά μας.

Πονόψαχη ! Μ' ἀρέσει νὰ γελιοῦμαι,
Κ' εἶναι γλυκὸ τὸ πάλσαμο ἀπ' τὰ χεῖλη
Τῆς νιότης σου, ποὺ μ' ἄφισες τὸ δέλι,
Πρὶν χωριστοῦμε.

Ἐλλογημένα χρόνια ἐσὺ νὰ ζήσεις,
Πολλά, χωρὶς τὶς λαγκαδιές ποὺ παίρνουν
Τὴ φωνή μας, καὶ πίσω μᾶς τὴ φέρουν,
Νὰ ξερπυτήσεις !

Μητέρα νάσαι πάντοτε ὅλη ἡ πλάση
Γιὰ σένα, στοργικὰ σὰν τὴ ματιά μου,
Ὅπου μαζεύτη ἡ ἀπέραντη ἐρημιά μου
Νὰ σ' ἀγκαλιάσει !...

2

Μὰ τὰγαπῶ ὅσα ἡ Μοῖρα μοῦχει φέρει ! —
Οἱ πλάνες, τὰ φαρμάκια, ἡ ἄγρια μπόρα,
Κι ὁ σεισμός, στοργικὰ μοῦ ἦτανε δῶρα
Ἀπὸ ἅγιο χέρι.

Καὶ ξαίρω ποὺ οἱ ἀγῶνες κ' οἱ καημοὶ μου
Χρειάζονταν· πὼς ὅ,τι ἔχω περάσει,
Βουλή θεϊκὴ ἦταν, ποῦθε νὰ χαλάσει
Τὴ φυλακὴ μου.

Κι ἂν, μιὰ στιγμή, μὲ παίρνει ἡ ἀδυναμία,
Καὶ ξάφνου ἡ μοναξιά μου μὲ τρομάζει,
Σὰν τὸ παιδί, κὶ ὅλη ἡ ζωὴ μοῦ μοιάζει
Σὰν ἔξορα,

Κι ἂν, βλέποντάς σε, νιώθω στὴν καρδιά μου
Καινούργιο πόθο, ἂν λαχταρῶ στὰ μπλάβα
Ματάκια σου νὰ δέσω πάλι, σκιάδα,
Τὴ λευτεριά μου :

Δὲν ξεχνῶ πὼς τὰ ὀλόφωτα λιβάδια
Τῆς ἐρημίας μου ἀγαπᾷς ἐσὺ, τὰ γέρι
Τῆς λευτεριάς μου, ποὺ γιὰ σένα ξαίρει
Τὰ μύρια χάρδια.

Καὶ μὲ γλυκαίνει μὲ ἅγια εὐγνωμοσύνη
Γιὰ τὸ μεγάλο θησαυρὸ ποὺ τώρα,
Σὰ διάδωκε ὁ σεισμός καὶ ἡ ἄγρια μπόρα,
Μοῦχει ἀπομείνει...

Ναί, κόρη μου, ἂν ἡ νιότη στὴν καρδιά μας
Ἀνθίζει, ἄς πάει ὁ Χρόνος νὰ γυρίσει —
Τὸ πρόσωπο μονάχα μᾶς σφραγίζει
Καὶ τὰ μαλλιά μας !

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ARMIN WEGNER

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

Βαγδάτη, Μᾶης τοῦ 1918

Καὶ σὺ, μητέρα μου, γέννησες τοὺς γιούς σου γιὰ
τὸν ὄλεθρο. Καὶ σὺ πείνασες καὶ πάλεψες μὲ ἀγω-
νία, καὶ ὑπόφερες ἄβυσσον γιὰ νὰ ὀρμίσουν τὰ παιδιά
σου γιὰ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου. Καὶ στὸ γεροντικὸ σου
ἀκόμα κορμὶ φωνάζει μιὰ βάρβαρη ἐποχὴ : Γέννησε
ἄλλη μιὰ φορὰ. Γίνε ἄλλη μιὰ φορὰ μητέρα, γιὰ νὰ ὑ-
πάρχει φρέσκο αἷμα, ποὺ θὰ χυθεῖ μέσα στὰ χαρακώ-
ματα καὶ ἀπάνω στὰ πεδία τῶν μαχῶν.

Ἄχ, αὐτὸ τὸ μεγάλο ψέμα, ποὺ δὲ θὰ τὸ ξεχάσου-
με ποτέ μας, αὐτὸς ὁ ψεύτικος ἥλιος ποὺ ἐφώτιζε τὴν
προϊστορικὴ ἐποχὴ τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας. Μὰ γιὰ
ποιοὺ σκοποὺ ἀγωνιστήκαμε λοιπόν; Γιὰ ποιοὺ σκο-
ποὺ ἐδουλέψαμε κ' ἐλπίζαμε τόσα χρόνια; Γιὰ τί ἐ-
φτιάσαμε σιδηροδρόμους καὶ πλοῖα; Γιὰ τί ἰδρύσα-
με σχολεῖα, ἐργοστάσια καὶ νοσοκομεία; Πιστεύαμε
πραγματικὰ πὼς κατορθώσαμε νὰ συνδέσουμε τοὺς
λαοὺς καρδιά μὲ καρδιά, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ κοιτα-
λήσουν τὰγαθὰ τῆς γῆς ἐκεῖ ποὺ ἔλειπαν, καὶ γιὰ νὰ